

Hrací pátek 27. 2. 2015

Do začátku akce zbývá asi čtyřicet minut. Doladuji poslední drobnosti k programu a pomalu vyrážím ke klubovně, kde se mám setkat s Lipem a Jendou. Pohled z okna mne příjemně potěší: zdá se, že počasí zareagovalo na mé vyčítavé pohledy, a z původně pošmurného, mlžného dne se stal celkem hezký. Nad celým městem sice stále visela šedivá mračna, ranní mrholení ale ustoupilo a teplota se držela na přijatelné úrovni. Už jen naposled se kouknout na plánovaný konec akce a...

V tuto chvíli si všímám nepříjemné skutečnosti. Kvůli drobné technické chybě zmizel záznam o akci ze stránek. Tímto bych se chtěl všem z vás, kteří tam dnes marně hledali informace jménem vedení oddílu omluvit. Situace by se už neměla opakovat.

Inu, co se dá dělat, zatápíme v kamnech a vyrážíme přivítat příchozí. Nakonec se nás schází celkem 6. Já (Upír), Lipo, Jenda, Šotouš, Kája a také nováček Honza. Později dorazili Štístko a Pavel. Zatímco se klubovna pomalu vytápí, hrajeme na zadní zahradě několik různě intenzivních kol vybíjené (verze „záchranka“) a pak i příbuzné hry, Pepovy řezačky, a po závěrečné přestřelce mezi posledními přeživšími se uchýlíme do vyhřátých útrob klubovny.

Píše se rok 1849, Kalifornská zlatá horečka naplno propuká a my se přesouváme do role menší skupinky zlatokopů, kteří se dostali na stopu daleko cennějšího pokladu. Ohromného ložiska diamantů, od kterého nás držela jen jedna tlustá skalní stěna. Naneštěstí, všechny naše úspory padly na uplácení pochybných informátorů a pořízení několika sudů střelného prachu, a na nákup bedny doutníků již prostě nezbylo. To nás ale nemůže zastavit a tak se honem pouštíme do tvorby improvizovaného doutníku z papíru. Je potřeba opatrně natrhat papír na proužek co nejdelší délky a stihnout to dříve než přijedou indiáni. Kájův inovativní design „chobotnice“ se bohužel neukáže být příliš praktickým, k vytouženým diamantům se ale nakonec ve zdraví dostaneme.

„Jdu žrat!“ zvolá šťastlivec, kterému právě padla šestka na kostce, a začne se soukat do lyžařských rukavic. Ještě omotat šálu, nasadit čepici a chopit se příboru. Jde o každou vteřinu, dříve či později padne šestka i někomu jinému a našeho šťastlivce tím nahradí. Do té doby se může vesele ládovat čokoládou. Jediným háčkem je povinnost používat příbor a jíst tak kultivovaně, jak jen to v lyžařských rukavicích vlastně jde. Žeroucí se střídají jak na běžícím páse, málokdo ale stihne víc než jen jeden čtvereček, a čokoládu tedy musíme skupinově dojíst.

„Zvláštní vydání! Sergio Guiseppe byl nalezen mrtvý!“ vyvolává mladík na rohu ulice a snaží se kolemjdoucím prodat co nejvíc výtisků místního plátku. Menší sicilské městečko se probouzí do dalšího rána plného teroru. Mrkáci vrah opět udeřil. Všude je cítit strach a beznaděj. Lidé spěchají, nikdo nemá odvahu pohlédnout jiným do očí. Kdo jsi? Přítel? Znáš tě? Mrk, a jsi mrtvý. S rostoucím počtem obětí se ale vrah začíná chovat stále bázněji, a po několika justičních omylech je konečně dopaden.

Temná místnost a hrstka k smrti vyděšených vesničanů. Vzdálené kostelní hodiny odbíjejí půlnoc. Zavrzají dveře a pomalým krokem vstoupí zahalená postava. Chvilka ticha, a pak ten táhlý, děsivý zvuk. To zlověstné syčení. Krvežíznivý upír je na lovu. Slepá nestvůra hledá potravu podle sluchu. Všichni tají dech a snaží se nehlučně unikat dosahu upíra. Co chvíli zazní přidušený výkřik. Počet bestíí s každým padlým roste. Atmosféra houstne. Podaří se mi proběhnout mezi tou dvojicí upírů, nebo mám raději počkat a doufat že mne nenajdou? Snaha je marná, i poslední z nás je krátce před rozbrěskem uloven.

Čas nás ale už neúprosně tlačí. Rychle poklidíme v dolní klubovně a už jen se řádně rozloučit pokřikem. Akce se i navzdory poněkud komornější účasti vydařila, a nám nezbývá než těšit se, až se zase potkáme. Tentokrát snad v trochu početnější sestavě.